

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 737/2025-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **LINEA Property, s.r.o.**, Drieňová 34, Bratislava, IČO 31 322 247, zastúpenej Mgr. Vladimírom Šárnikom, advokátom, Rožňavská 4380/2, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. B1-27Cb/602/2005 (pôvodne Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 27Cb/602/2005) takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. B1-27Cb/602/2005 (pôvodne Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 27Cb/602/2005) **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie **6 000 eur**, ktoré **j e** jej Mestský súd Bratislava III **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Mestský súd Bratislava III **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania **771,68 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. augusta 2025 sa sťažovateľka domáhala vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti

v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského (okresného) súdu v napadnutom konaní označenom v záhlaví tohto nálezu. Sťažovateľka navrhla uloženie príkazu mestskému súdu konať bez zbytočných prietáhov a priznať jej primerané finančné zadosťučinenie 42 000 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 737/2025-14 zo 16. decembra 2025 bola ústavná sťažnosť sťažovateľky prijatá na ďalšie konanie v celom rozsahu.

3. Z ústavnej sťažnosti, zo súdneho spisu a z priložených príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou z 3. júna 2005 podanou pôvodne okresnému súdu domáha proti žalovanému hlavnému mestu Slovenskej republiky Bratislava (ďalej len „žalovaný“) zaplatenia sumy 4 121,95 eur s príslušenstvom z titulu vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie časti pozemku vo vlastníctve sťažovateľky žalovaným.

4. Okresný súd uznesením z 27. apríla 2018 napádané konanie prerušil až do právoplatného skončenia konania sp. zn. 25Cb/100/2009, čo odôvodnil tým, že sa predmetné konanie viedlo medzi tými istými sporovými stranami, týkalo sa rovnakého pozemku, ktorého vlastníkom je sťažovateľka, a riešila sa v ňom otázka, ktorá mohla mať význam pre rozhodnutie súdu v napadnutom konaní, keďže sa v ňom čakalo na vypracovanie znaleckého posudku (podľa odôvodnenia okresného súdu, pozn.) významného aj pre napadnuté konanie.

5. S účinnosťou od 1. júna 2023 došlo k prechodu výkonu súdnictva v sťažovateľkinej veci z okresného súdu na mestský súd. Konanie sp. zn. 25Cb/100/2009 bolo právoplatne skončené 13. novembra 2024. Mestský súd vydal 11. marca 2025 uznesenie o pokračovaní napádaného konania a nariadil pojednávanie na 23. apríl 2025 a 2. júla 2025 vo veci rozhodol rozsudkom, proti ktorému 5. augusta 2025 sťažovateľka podala odvolanie. Spis bol predložený na rozhodnutie odvolaciemu súdu 3. októbra 2025.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Podstatou argumentácie sťažovateľky je námietka smerujúca k dĺžke napádaného konania, ktoré prebieha od 3. júna 2005 dosiaľ (t. j. už viac ako 20 rokov), pričom po celý čas na súde prvej inštancie. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti argumentuje, že sa opakovane vyskytli obdobia nečinnosti v trvaní nielen mesiacov, ale aj rokov.

7. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti argumentovala, že prerušenie konania navrhovala do vyhotovenia znaleckého posudku v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 25Cb/100/2009, nie až do jeho právoplatného rozhodnutia. V predmetnom súvisiacom konaní sa totiž neriešila otázka, z ktorej posúdenia by súd vychádzal, resp. by jej vyriešením bol viazaný. Z dôvodu hospodárnosti preto podľa názoru sťažovateľky stačilo vyčkat' na znalecký posudok, a nie čakať až do právoplatného skončenia konania. Sťažovateľka predložila 11. augusta 2021 dokonca súkromný znalecký posudok, preto postup súdu nepovažuje za vhodný a účelný.

8. Podľa sťažovateľky mal okresný súd namiesto opakovaného čakania na výsledky dokazovania v inom súdnom konaní konať vo veci sám. Snaha o konanie bez prietáhov mala podľa jej názoru prevážiť nad hospodárnosťou konania. Uviedla, že aj ona mala v konaní obdobia zaváhania,

keď v žalobe nesprávne označila žalovaného, čo si vyžiadalo výzvu súdu na odstránenie väd podania. Následne na prvom pojednávaní bola vyzvaná na predloženie výpočtu žalovaného nároku a listinných dôkazov, čo splnila až po výzve súdu s omeškaním 6 mesiacov. Tieto kroky podľa jej názoru v kontexte celkovej doby napádaného konania nemali relevantný vplyv.

9. Poukazujúc na predmet napádaného konania, ktorý nie je výnimočne zložitý, aj keď by si vyžadoval znalecké dokazovanie, sťažovateľka argumentuje, že dĺžka konania nebola zapríčinená zložitou veci ani jej správaním, ale nečinnosťou súdu. K vydaniu meritórneho rozhodnutia došlo po uplynutí viac ako dvadsiatich rokov od začatia konania.

10. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľka odôvodnila tým, že ani v prípade, že ústavný súd skonštatuje porušenie základného práva sťažovateľky postupom súdu, nemôže to účinne odstrániť následky porušenia, ku ktorým doterajšou nečinnosťou došlo.

11. Vzhľadom na predmet konania, správanie sťažovateľky, celkovú dobu konania a opakovanú dlhodobú nečinnosť súdu prvej inštalácie považuje sťažovateľka za primerané finančné zadosťučinenie sumu 2 000 eur za každý rok trvania konania, t. j. celkom za 21 začatých rokov konania 42 000 eur.

III.

Vyjadrenie mestského súdu

12. Na výzvu ústavného súdu sa k ústavnej sťažnosti vyjadril mestský súd v zastúpení jeho predsedníčkou prípisom sp. zn. Spr.433/2025 z 20. januára 2025. Predsedníčka mestského súdu zdôraznila, že v prejednávanej veci možno identifikovať správanie práve samotnej sťažovateľky, ktoré viedlo k potrebe vydania výziev na opravu podania a na preukázanie údajov žalovaného, čím sa podľa jej názoru nepochybne predĺžilo písomné štádium konania. Ďalej poukázala na nesplnenie povinnosti sťažovateľky uloženej súdom na predloženie výpočtu uplatňovaného nároku a preukázanie vlastníckeho práva.

13. Mestský súd ďalej konštatoval, že k ďalšiemu predlžovaniu konania došlo z dôvodu, že v predmetnej veci sa čakalo na doloženie znaleckého posudku z iného súvisiaceho spisu, pričom po jeho doložení bolo nariadené pojednávanie, ktoré sťažovateľka navrhla odročiť až do skončenia ďalšieho súvisiaceho konania, v ktorom sa opätovne čakalo na vykonanie znaleckého posudku. Následne sťažovateľka navrhla prerušiť konanie, ktoré bolo prerušené do právoplatného skončenia konania vedeného pod sp. zn. 25Cb/100/2009. Ako mestský súd ďalej uvádza, sťažovateľka síce v ústavnej sťažnosti uvádza, že mal namiesto čakania na výsledky iného konania konať vo veci sám, avšak opomína, že prerušiť konanie žiadala sama, pričom z jej vyjadrenia vyplýva, že proti uzneseniu o prerušení konania nepodala odvolanie, teda s takýmto postupom súhlasila. Po odpadnutí prekážky, kvôli ktorej bolo konanie prerušené, súd od právoplatného skončenia konania vedeného pod sp. zn. 25Cb/100/2009, teda 13. novembra 2024, konal plynulo, bez zbytočných prieťahov a 2. júla 2025 súd vo veci vyhlásil rozsudok, proti ktorému sťažovateľka podala odvolanie.

14. Na základe uvedeného mestský súd ďalej uviedol, že dlhšie obdobia nečinnosti nemožno pričítať výhradne tunajšiemu súdu, ale k nim výrazným spôsobom prispela aj sama sťažovateľka, pričom je na uvážení zákonného sudcu, aký postup procesne zvolí, teda či vyčká na vykonanie

znaleckého posudku relevantného pre rozhodnutie vo veci z iného súdneho konania alebo či sám nariadi vykonanie totožného znaleckého dokazovania.

15. V závere vyjadrenia mestský súd uviedol, že v prípade, ak ústavný súd dospeje k názoru, že právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov porušené bolo, žiada, aby vzhľadom na uvedené skutočnosti zvažil dôvodnosť a primeranosť finančného zadost'učinenia a nepriznal sťažovateľke finančné zadost'učinenie v plnej uplatnenej výške. Na účely posudzovania dôvodnosti a výšky požadovaného zadost'učinenia navrhol, aby ústavný súd prihliadol aj na skutočnosť, že súd vo veci konal čo možno najplynulejšie, pokiaľ mu to dovoľujú objektívne okolnosti spočívajúce v zaťažnosti zákonných sudcov a zamestnancov patriacich do ich oddelení, sťažovateľka sama prispela k predĺženiu konania, vo veci bol ešte pred podaním ústavnej sťažnosti vydaný rozsudok, výšku primeraného zadost'učinenia požadovaného sťažovateľkou považuje vzhľadom na predmet sporu za neprimerane vysokú.

16. Ústavný súd nevyhodnotil ako nevyhnutné vyžiadať si vyjadrenie sťažovateľky ku skutočnostiam uvádzaným vo vyjadrení mestského súdu, keďže obsahovalo najmä argumentáciu ku krokom sťažovateľky, ktoré sú známe zo spisu a na ktoré sama reagovala v ústavnej sťažnosti.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

17. Ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podania mestského súdu a obsahu ústavnej sťažnosti sťažovateľky, berúc do úvahy skutočnosti vyplývajúce z predmetného spisu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie, dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

18. V kontexte predmetu ústavného prieskumu, ktorým je posúdenie existencie zbytočných prietahov v postupe všeobecného súdu, ústavný súd akcentuje, že povinnosť súdu a sudcu konať bez prietahov je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného konania v čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu (resp. účastníkov konania) a iných osôb.

19. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02).

20. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia (aj v prípade, ak by určenie jeho výšky malo podliehať znaleckému

posúdeniu) tvorí štandardnú a pomerne početnú súčasť rozhodovacej činnosti súdov, pričom skutočnosti vyplývajúce zo súvisiaceho spisu neodôvodňujú záver, že v konkrétnych okolnostiach ide o vec skutkovo či právne zložitú. Je neprípustné, aby konanie, ktoré aj s prihliadnutím na potrebu znaleckého posúdenia, ako aj prerušenia konania pre tento účel v období takmer 7 rokov, nebolo na súde prvej inštancie rozhodnuté v období 20 rokov. Ani právne či skutkovo náročnejší spor nesmie v právnom štáte trvať takú dlhú dobu (I. ÚS 760/2016, IV. ÚS 21/2018).

21. V otázke posúdenia správania sťažovateľky sa ústavný súd zaoberal najmä skutočnosťami, na ktoré vo vyjadrení poukazoval mestský súd. V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že oprava návrhu na začatie konania vykonaná v jeho ranom štádiu v lehote stanovenej súdom je v kontexte celkovej dĺžky napádaného konania nespôsobilá ospravedlniť opakovanú nečinnosť a neefektívnosť mestského (okresného) súdu. Osobitne za situácie, ak samotnému súdu trvalo 1 rok a 4 mesiace, kým doručil (8. februára 2007) sťažovateľke vyjadrenie žalovaného k žalobe doručené súdu 14. septembra 2005.

22. Ústavný súd zoberal na zreteľ, že sťažovateľka zmeškala lehotu na splnenie povinnosti uloženej jej na pojednávaní 21. júna 2007, rovnako aj to, že sama navrhovala odročenie pojednávaní na neurčito na účely obstarania znaleckých posudkov z dvoch súvisiacich konaní, ako aj prerušenie konania, čo rozhodne neprispelo k rýchlosti prejednávania veci. Tieto okolnosti však nie sú same osebe spôsobilé zbaviť mestský (okresný) súd primárnej zodpovednosti za vznik zbytočných prietáhov v konaní. Ústavný súd prihliadol aj na skutočnosť, že sťažovateľka podala ústavnú sťažnosť až po verejnom vyhlásení rozhodnutia mestského súdu, neiniciovala podanie sťažnosti predsedovi mestského (okresného) súdu, ktorou by sa v priebehu napádaného konania domáhala odstránenia prietáhov v konaní a ktorou by na ne upozornila. Ústavný súd na tieto okolnosti prihliadol pri určení výšky primeraného finančného zadostučinenia.

23. Pokiaľ ide o postup mestského (okresného) súdu v napadnutom konaní, ústavný súd po preštudovaní mestským súdom predloženého spisového materiálu jednoznačne identifikoval opakované obdobia nečinnosti (ktoré vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti nepoprel ani mestský súd) a primárne jeho neefektívny a nesústredený postup. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08). Ak mestský súd argumentoval tým, že je na uvážení zákonného sudcu, aký procesný postup zvolí, či vyčká na vykonanie znaleckého posudku relevantného pre rozhodnutie vo veci z iného súdneho konania alebo či sám nariadi vykonanie totožného znaleckého dokazovania, je potrebné uviesť, že súd musí vždy konať tak, aby nedochádzalo k zbytočným prietahom v konaní. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakladá povinnosť súdu, ale aj sudcu organizovať si prácu tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo. Mestský (okresný) súd postup v napádanom konaní realizoval najmä čakaním na výsledky súvisiacich konaní, ktoré z časového hľadiska začali podstatne neskôr (v roku 2007 a v roku 2009) ako napádané konanie. V čase výzvy súdu z 10. júna 2010 po pojednávaní, ktoré bolo odročené na účely pripojenia súvisiaceho spisu a predloženia znaleckého posudku, v súvisiacej veci nebol ustanovený ani len znalec, pričom napádané konanie v tom čase trvalo už samo osebe 5 rokov. Ústavný súd identifikuje už v tejto fáze konania nečinnosť konajúceho súdu v trvaní viac ako troch rokov (v období od 9/2005 do 2/2007, od 2/2008 do 6/2010). Napriek tomu, že z dôvodu čakania na výsledky znaleckého dokazovania v inej

súvisiacej veci sa činnosť konajúceho súdu od pojednávania z 10. júna 2010 do pojednávania z 22. mája 2014 zúžila na opakované informovanie sa o ustanovení znalca a zabezpečovanie súvisiaceho spisu (čo trvalo samo osebe takmer 4 roky), pojednávanie z 22. mája 2014 bolo odročené na neurčito do rozhodnutia v ďalšej súvisiacej veci. Aj keď primárnym cieľom mestského (okresného) súdu mohla byť hospodárnosť konania, po takej dlhej dobe bez relevantných výsledkov a posunu v dokazovaní jednoznačne mala prevážiť efektívnosť a postup súdu bez zbytočných prietáhov. Zodpovednosť za výsledok sporu síce patrí sporovým stranám, ktoré majú v spore preukázať vysokú mieru procesnej aktivity a svoje skutkové tvrdenia dokázať, avšak procesnú aktivitu osobitne z pohľadu včasnosti posudzuje podľa vlastnej úvahy konajúci súd. Bolo úlohou konajúceho súdu usmerniť vo veci strany sporu a posúdiť relevantnosť ich návrhov smerom k odročeniu pojednávania pre účely zadováženia výsledkov z iných súdnych konaní. K prerušeniu napádaného konania konajúci súd pristúpil vydaním uznesenia z 27. apríla 2018, teda až po takmer 4 rokoch od odročenia pojednávania pre tento účel (a po približne 13 rokoch od začiatku konania), čo rozhodne nesvedčí o postupe, ktorý by spĺňal atribúty rešpektovania ústavného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

24. V súlade s opakovanou judikatúrou ústavného súdu (III. ÚS 243/2017, III. ÚS 451/2017, II. ÚS 481/2017) v prípadoch extrémnych prietáhov v konaní dochádza k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov už samotnou dĺžkou súdneho konania, ktorá predlžuje stav právnej neistoty do takej miery, že sa právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate (I. ÚS 39/00, I. ÚS 66/03, III. ÚS 113/07). Je neakceptovateľné, ak k samotnému neprávoplatnému rozhodnutiu súdu prvej inštancie došlo po viac ako 20 rokoch od začatia konania. Oneskorená spravodlivosť je odmietnutou spravodlivosťou (rozsudok ESLP z 20. 5. 2010 vo veci Medvedskiyi proti Ukrajine), preto ústavný súd nepovažoval za potrebné podrobnejšie skúmať jednotlivé kritériá slúžiace na posúdenie zbytočných prietáhov v konaní.

25. Zohľadňujúc skutočnosti nesústredeného a neefektívneho postupu súdu prvej inštancie, ako aj obdobia jeho nečinnosti, ústavný súd dospel k záveru, že postupom mestského (okresného) súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva sťažovateľky na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výrokovej časti tohto nálezu.

V.

Príkaz konať a primerané finančné zadosťučinenie

26. Vzhľadom na to, že mestský súd o veci sťažovateľky už neprávoplatne rozhodol a vec bola 3. októbra 2025 predložená odvolaciemu súdu, ústavný súd nevyhovel návrhu na vyslovenie príkazu konať (bod 4 výrokovej časti tohto nálezu).

27. Ústavný súd rozhodol vo veci navrhovaného priznania primeraného finančného zadosťučinenia. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

28. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, prihliadajúc na jej právnu a faktickú zložitnosť a berúc do úvahy nesústredenú a neefektívnu činnosť súdu prvej inštancie, ako aj obdobie

nečinnosti, povahu a rozsah práv sťažovateľky, ktoré boli porušené, predmet konania, ako aj jeho význam pre sťažovateľku a zohľadňujúc tiež okolnosti na strane sťažovateľky spôsobujúce čiastočné predĺženie napadnutého konania, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadost'učinenia sťažovateľke 6 000 eur (bod 2 výrokovej časti tohto nálezu). Vzhľadom na priznanie finančného zadost'učinenia v sume nižšej oproti sťažovateľkou navrhovanej sume (42 000 eur) vo zvyšnej časti ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 4 výrokovej časti tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

29. Ústavný súd napokon rozhodol o náhrade trov konania, pričom jej sumu určil podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), vychádzajúc zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2025 v sume 371 eur (1/4 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2025 v sume 14,84 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky).

30. Sťažovateľke priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie ústavnej sťažnosti) celkovo sumu 771,68 eur.

31. Vzhľadom na uvedené ústavný súd vo veci náhrady trov konania sťažovateľky rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výrokovej časti tohto nálezu. Priznanú náhradu trov konania je mestský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu